

Nem ellentétes a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvével, ha valamely tagállam kivételesen, és annak érdekében, hogy a jogalkotási eljárás során megakadályozza a módosító törvény által visszazoritani szándékozott, a HÉA-teher csökkentését célzó adózási gyakorlat jelentős méretekben történő folytatását, e törvényt visszaható hatállyal ruházta fel, feltéve hogy az alapeljárásban tárgyalatokhoz hasonló körülmények mellett a törvény által említett gazdasági tevékenységet végző, és azáltal érintett piaci szereplőket oly módon értesítették annak várható elfogadásáról és visszaható hatályáról, hogy képesek felmérni a törvénymódosítás hatását az általuk végzett tevékenységekre.

Ha e törvény valamely ingatlanokra vonatkozó, korábban HÉA-köteles gazdasági tevékenységet adómentességben részesít, ez járhat azzal a következménnyel, hogy semmisnek minősüljön a HÉA-módosítás, amelyet az ingatlan értékesítésekor megfizetett HÉA levonására vonatkozó jognak az ingatlan ezen időpontban adókötelesnek tekintett tevékenység céljára történő felhasználásakor történt gyakorlása miatt érvényesítettek.

(¹) HL C 7., 2003.1.11.

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE

(második tanács)

2005. április 21.

a C-25/03. sz., (a Bundesfinanzhof előzetes döntéshozatal iránti kérelme) a Finanzamt Bergisch Gladbach kontra HE (¹) ügyben

(Hatodik HÉA-irányelv – Lakáscélú ingatlan gazdasági tevékenységet nem folytató vagyontársaságban álló házastársak általi építése – Az egyik tulajdonostárs által szakmai célra történő felhasználás – Adóalanyiság – Adólevonási jog – A joggyakorlás módja – A számlával szemben támasztott követelmények)

(2005/C 143/06)

(Az eljárás nyelve: német)

A C-25/03. sz. ügyben az EK 234. cikke alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (Németország) a Bírósághoz 2003. január 23-án érkezett, 2002. augusztus 29-i határozatával terjesztett elő az előtte a **Finanzamt Bergisch Gladbach** és a **HE** között folyamatban lévő eljárásban, a Bíróság (második tanács) tagjai:

C. W. A. Timmermans, a tanács elnöke, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (előadó), G. Arestis és J. Klučka bírák, főtanácsnok: A. Tizzano, hivatalvezető: K. Sztranc tisztviselő, 2005. április 21-én meghozta ítéletét, amelynek rendelkező része a következő:

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelvet mind eredeti, mind a fiskális határok megszüntetésére való tekintettel a hozzáadottérték-adó közös rendszerének kiegészítéséről és a 77/388/EGK irányelv módosításáról szóló, 1991. december 16-i 91/680/EGK irányelv által módosított változatában az alábbi módon kell értelmezni:

– a lakás céljára szolgáló ingatlant családjával együtt megszerző vagy építető személy adóalanyként jár el, tehát élhet a 77/388 hatodik irányelv 17. cikke szerinti adólevonási joggal, amennyiben az ingatlan egyik helyiségét ugyanezen irányelv 2. és 4. cikke értelmében független – akár csupán kiegészítő jellegű – gazdasági tevékenység céljából dolgozószobának használja, és az ingatlan e részét bevonja vállalkozása vagyonaiba;

– valamely vagyontárgy házasságkötés alapján létrejött, jogi személyiséggel nem bíró, és önmagában a 77/388 hatodik irányelv értelmében vett gazdasági tevékenységet nem folytató vagyontársaság által történő megrendelése esetén az említett vagyontársaságot alkotó tulajdonostársakat ezen irányelv értelmében e tevékenység címzettjeinek kell tekinteni;

– amennyiben két, a házasságkötés tényénél fogva egymással vagyontársaságban álló házastárs megszerez valamely vagyontárgyat, amelyet az egyik tulajdonostárs kizárólagos jelleggel szakmai célokra használ, ez a tulajdonostárs a vállalkozása céljára használt ingatlanrész terhelő teljes hozzáadottérték-adó összegét jogosult levonni, amennyiben a levont összeg nem terjed túl az adóalanyt az említett ingatlanon megillető vagyontársaság határain;

– a hatodik irányelv 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja, valamint 22. cikkének (3) bekezdése nem írja elő, hogy az alapügyben felmerültekhez hasonló körülmények között az adólevonási jog gyakorlásához az adóalany saját nevére kiállított számlával rendelkezzen, amelyen fel vannak tüntetve a tulajdoni hányadának megfelelő ár- és hozzáadottértékadó-hányadok. E célból elegendő a vagyontársaságot alkotó házastársak nevére együttesen kiállított, tételes felosztás nélküli számla.

(¹) HL C 70., 2003.3.22.